

føjet under folketingsbehandlingen, lyder: „Også andre, der ifølge de foreliggende oplysninger skønnes at have retlig interesse i sagens afgørelse, skal indvarsles efter denne regel“.

Spørgsmål 10:

Ministerens kommentarer til i forslaget § 21 at indføje en hjemmel til at tilkende sagsomkostninger.

Ad spørgsmål 10:

Ministeriet for kulturelle anliggender finder efter samråd med justitsministeriet, at indføjelsen af udtrykkelig hjemmel i § 21 til at tilkende sagsomkostninger bør afvente betænkningen fra justitsministeriets udvalg angående sagsomkostninger i administrative nævn. Det tilføjes, at justitsministeriet har oplyst, at udvalgets betænkning kan forventes at foreligge i løbet af indeværende år, og at spørgsmålet om udførelsen af sagsomkostningsregler for tiden giver anledning til vanskelige overvejelser i udvalget.

Spørgsmål 11:

Hvor vidtgående er bestemmelsen i forslaget § 23, stk. 2?

Ad spørgsmål 11:

Bestemmelsen svarer til den gældende regel i § 16, stk. 1, 2. punktum. Denne bestemmelse har imidlertid, så vidt det er ministeriet bekendt, aldrig været bragt i anvendelse. Bestemmelsens største betydning er derfor, at den er et pressionsmiddel. Om bestemmelsens rækkevidde kan henvises til, at det drejer sig om gennemtvungelse af de foranstaltninger, som fredningsmyndighederne mod erstatning — som i mange tilfælde vil være udbetalt på dette tidspunkt — har pålagt den pågældende ejer eller bruger.

Hvilke foranstaltninger dette kan dreje sig om, fremgår af forslaget § 20, stk. 1.

Ifølge det for ministeriet oplyste har man aldrig ved kendelse pålagt en ejer positive foranstaltninger, som man ikke har drøftet med denne inden kendelsens afsigelse. Det har næsten altid været muligt at opnå enighed med ejeren.

Bestemmelser om nedrivning af bygninger, fjernelse af udsigtshindrende beplantning o. lign. er sjældne. Aftales det, at

noget kan blive stående et åremål, vil det være praktisk, at det er ejeren, der foretager fjernelsen, og udgifterne herved vil blive taget i betragtning ved fastsættelsen af erstatningen. I fredningskendelser i de senere år forekommer der hyppigt bestemmelser om fjernelse af selvsåning, idet der tillægges det offentlige ret til at fjerne en sådan.

Spørgsmål 12:

Under henvisning til, at anke uden for ankefristen i borgerlige sager sker efter en tilladelse fra justitsministeriet (oprejsningsbevilling), anmodes om en nærmere begrundelse for, at det er overfredningsnævnet, der ifølge forslaget § 24, stk. 3, 2. pkt., skal give tilladelse til anke efter ankefristens udløb.

Ad spørgsmål 12:

Det fremgår af naturfredningskommissionens betænkning side 348, at det er gældende praksis i henhold til naturfredningslovens § 19, stk. 2, at ministeren giver oprejsningsbevilling i næsten alle de tilfælde, hvor der er ansøgt herom. En sådan bevilling gives undtagelsesfrit først efter høring af ankeinstansen, overfredningsnævnet eller ankenævnet. Det er derfor kommissionens enstemmige indstilling, at beføjelsen til at indbringe fredningsnævnets afgørelse for overfredningsnævnet efter klagefristens udløb bør overgå til overfredningsnævnet selv.

Begrundelsen herfor er en administrativ forenkling, som i visse situationer kan medvirke til en hurtigere afgørelse fra overfredningsnævnets side. Man kan i denne forbindelse også henvise til betænkning nr. 339 om landsskatteretten, side 106, hvori foreslås en overførsel af den tilsvarende beføjelse fra finansministeren til landsskatteretten med begrundelsen, at det „navnlig er for at lette behandlingen“.

Spørgsmål 13:

Det oplyses i bemærkningerne til lovforlaget § 26, at man har fundet det upåkrævet i lovteksten at medtage bestemmelsen i den gældende lov i § 19, stk. 7, 1. og 2. punktum, om overfredningsnævnets møder og om førelse af en autoriseret protokol. Det oplyses, at disse regler eventuelt kan optages i nævnets forretningsorden. Vil man ikke